

BRAEND STOF

Nr. 2
Nov-Dec 2015

- 4: Sikkerhedskultur og Ekspansiv Livsførelse – W. Landstreicher
- 9: Sorgens Føderation – Bruno Filippi
- 14: I Fantomernes Rige – Renzo Novatore (1921)
- 19: Den Ærlige Arbejder – Zo d'Axa (1898)
- 21: Kroppen og Oprøret – Massimo Passamani *
- 25: Renzo Novatore – Enzo Martucci

---

* Oversat af Tjære og Fjer, bearbejdet af BPB

Introduktion

Benzin på Bålet er et anarkistisk medieprojekt. Vi oversætter individualistiske og oprørske tekster til dansk fordi vi tror at disse ideer og de fremgangsmåder som har foreslåets af forskellige “insurrektionære” anarkister kan give vigtig inspiration hvis de udforskes uden en dogmatisk tilgang. Pointen er ikke at danne grundlag for nye idiotiske positioner som kan indtages og befæstes af de som altid er nødt til at identificere sig med noget som findes uden for dem selv. Ideer er blot redskaber som individet kan anvende for sin egen frigørelse, men de kan lige så gerne blive nye fængsler, identiteter, som individet bøjer sig under. Vi har lige så lidt brug for en insurrektionær ideologi som vi har for den forstenede vensterfløjsanarkisme som slæber sig mod sin egen grav. For den som er bevidst om sin egen individualitet og er parat til at fundere over og sætte i handling en virkelig bane imod frihed kan ideerne, i stedet for at være ideologiske fængsler, være brændstof som sporer mod endnu uopnåede mål.

I denne udgave af Brændstof kan du læse oversættelser publiceret af BPB mellem november og december 2015. Besøg hjemmesiden for flere tekster og pamfletter som kan skrives ud og læses, gives videre eller tilføjes til din distro.

BPB – benzinpaabalet.noblogs.org

Sikkerhedskultur og Ekspansiv Livsførelse

Wolfi Landstreicher

Livet i dag er alt for småt. Det er tvunget ind i roller og forhold som reproducerer den bestående samfundsorden, det fokuserer på det ubetydelige, på det som kan måles, prissættes, købes og sælges. Butiksejernes og sikkerhedsvagternes fattige eksistens trænger ind overalt, og det virkelige liv, det ubundne liv, livet uden andre grænser end vor egen formåen, eksisterer kun i oprøret imod dette samfund. Derfor bevæges de af os som ønsker en ubunden eksistens, livet levet i fulde drag, til handling, til at angribe de institutioner som tvinger os til at leve så ubetydelige liv.

Når vi bevæges til at tage vores liv tilbage og gøre dem til det vidunderliges kildevæld, så mødes vi uundgåeligt af repression. Hver dag arbejder skjulte undertrykkelsesmekanismer for at forhindre oprør og garantere den underkastelse som opretholder samfundsordenen. Overlevelsens nødvendigheder, den underliggende bevidsthed om altid at være under opsyn, bombardementet af forbud som møder en fra skilte eller personificeret i en panser, selve strukturen af det sociale miljø vi bevæger os rundt i; alt dette er nok til at de fleste holder sig i ro, bøjer nakken og går omkring uden at tænke på andet end dagens små bekymringer. Men når man har fået

nok af denne forarmede eksistens og beslutter at der må findes noget andet, at man ikke udholder endnu en dag hvor livet formindskes, så er repressionen ikke længere subtil. Oprørets gnist er nødt til at blive undertrykt; opretholdelsen af samfundsordenen kræver det.

Livets udvikling kan ikke ske i skjul – det ville blot være et celleskift i det sociale fængsel. Men fordi denne udvikling, denne spænding hen imod frihed, får os til angribe samfundsordenen, at handle udenfor og ofte imod skrevne og uskrevne love, så tvinges vi til at tage os af spørgsmålet om hvordan vi undviger herskernes uniformerede vagthunde. Altså kan vi ikke ignorere spørgsmålet om sikkerhed.

Jeg har altid anset spørgsmålet om sikkerhed for at være enkelt, et spørgsmål om praktisk intelligens som alle burde have evner til at regne ud. Ved at udvikle affinitet, et dybtgående kendskab til andre, beslutter man med hvem man kan handle. Der er ingen grund til at sige et ord om en aktion til nogen som ikke er involveret i den. Dette er grundlæggende og burde være indlysende for alle som beslutter sig for at handle imod herredømmet. Men en sådan praktisk intelligens har intet behov for at indhulle sig i en atmosfære af mistanke og hemmelighedskræmmeri hvor hvert et ord og hver en tanke vogtes, hvor selv trodsige *ord* anses for at være for stor en risiko. Hvis vores praksis leder os i den retning, så har vi allerede tabt.

Når det gælder illegale aktiviteter er sikkerheden essentiel. Men selv i den sammenhæng er den ikke højeste prioritet. Vores højeste

prioritet er altid skabelsen af de liv og forhold vi ønsker, en åbning for muligheden for en eksistentiel helhed som ikke kan tillades af herredømmets og udnyttelsens system. De af os som virkelig ønsker at ekspandere vores eksistens vil udtrykke det i alle vores handlinger.

Set i det lys virker opfordringen til at udvikle en "*sikkerhedskultur*" mærkelig. Da jeg første gang hørte begrebet var min umiddelbare tanke: "Det er lige præcis den slags kultur vi lever i!". Panserne og kamerarerne på hvert gadehjørne og i hver butik, det stigende antal identitetskort og situationer hvor de påkræves, de forskellige våbensystemer som forsvarer nationens sikkerhed, og så videre – sikkerhedskulturen er overalt omkring os, og den er den samme som undertrykkelseskulturen. Som anarkister er det bestemt ikke det vi ønsker os.

Meget af det som foreslås af fortalerne for sikkerhedskultur er sund fornuft for den som handler imod herredømmets institutioner. Det er åbenlyst at man ikke skal efterlade bevismateriale eller snakke med politiet og at man skal tage de nødvendige forholdsregler for at undgå at blive arresteret – en situation som bestemt ikke ville forstærke ens kamp for et fuldstændigt og frit liv. Men det giver ingen mening at tale om en *sikkerhedskultur*. Den forsigtighed som er nødvendig for at undgå at blive arresteret afspejler ikke den slags liv og forhold som vi ønsker at opbygge. Det håber jeg i det mindste ikke.

Når anarkister begynder at anse sikkerhed for at være deres topprioritet – som en "kultur" som de er nødt til at udvikle – så bliver

paranoia den dominerende omgangsform. Anarkistiske møder arrangeres med et niveau af bureaukrati og (lad os kalde ting ved deres rette navn) overvågning som i alt for høj grad ligner det som vi forsøger at ødelægge. Kammeratskab og solidaritet udskiftes med mistænksomhed. Hvis der er nogen som ikke ser ud på den rigtige måde eller er forkert klædt så bliver hun udstødt og udeladt fra deltagelse. Her er noget livsvigtigt gået tabt – årsagen til at vi kæmper. Den forsvinder bag militansens hårde panser og vi bliver et spejlbillede af vores fjende.

Den anarkistiske kamp glider ind i glædesløs og paranoid stivhed når den ikke udføres som et forsøg på at skabe livet på en måde som er anderledes, glædesfyldt og intenst, men snarere ses som en sag at ofre sig for. Ens kamp bliver moralsk og handler ikke om hvad man begærer, men om rigtigt og forkert, godt og ondt, forstået som absolutte og kendte begreber. Her findes årsagen til meget af den strenghed, paranoia og uberettigede følelse af vigtighed som man alt for ofte ser blandt anarkister. Vi er de retfærdige krigere som er omringet på alle sider af ondskabens styrker. Vi er nødt til at beskytte os selv imod enhver risiko for forurening. Og identitetens panser vokser sig stærkere og undergraver den glædesfyldte ånd som frembringer det mod som behøves for at ødelægge herredømmets verden.

Denne ødelæggelse, denne nedrivning af det sociale fængsel som omringer os, vil stille os ansigt til ansigt med det ukendte. Hvis vi

møder det ukendte med frygt og mistanke, så bygger vi selv de nye fængsler. Visse gør det allerede i sine tanker og projekter. Det er derfor vores offensive projekter er nødt til at opstå i og udføres med åndens ekspansive generøsitet. Paranoiaens og frygtens logik, mistænksomhedens logik med sine beregnede ord og gerninger, er den samme som underkastelsens logik – om ikke underkastet den herskende orden, så en moral som formindsker vores liv og garanterer at vi aldrig finder modet til at møde det ukendte, at møde den verden som vi ville befinde os i hvis den herskende orden blev ødelagt. Lad os i stedet omfavne den lidenskabelige fornuft som trodser al dominans. Denne fornuft er fuldstændigt seriøs i sit begær efter at ødelæge alt som formindsker livet og indskrænker det til det som kan måles og vejes. Og fordi den er så seriøs, så ler den.

Sorgens Føderation

Bruno Filippi

Jeg samler alverdens lidelse sammen. Hvem som helst som har en gemt orm gnavende inden i sig, som går i sorg for idealet, som ler hånligt af sindets ruiner, må komme. Jeg behøver lade min sorg blive et skybrud, en storm; jeg behøver høre lidelsens skrig og fortvivlelsens klage.

For der er latter i verden og jeg kan ikke holde ud at høre på latter.

Brødre i lænkerne, kammerater i lidelsen, slaget er nær. Snart vil vi igangsætte vort angreb, berusede af hævn; fjenden vil flygte, for *Sorgens Føderation* er forfærdelig.

* * *

Fra den dag jeg fødtes har jeg båret på en tung byrde. Og min ryg er bøjet og mine øjne indsunkne. Ormen gnaver og gnaver; den har allerede ødelagt mig.

Det er nok, for Guds skyld! Jeg er træt.

Jeg kaster byrden af mig og standser; jeg har nok af dette i mit liv. Jeg har ikke kunne leve, men jeg skal nok få min hævn. Jeg ender med at krepere på et eller andet fortov, med den sidste gudsbespottelse på mine læber og det sidste glimt af had i mine øjne.

* * *

Hvor afskyeligt!... Byens snavsede brosten afgiver kloakkens væmmelige stank. Den har forgiftet mig. Jeg som var så stærk engang!

Da lo jeg endnu... Men så... Skal jeg virkelig klage over det som skete, skal jeg virkelig afsløre mig selv for jer?

Men tåber, det er den samme gamle historie!

Man elsker, man håber, man handler, og så kommer væmmelse, tomhed, håbløshed.

* * *

En dag ledte de mig til krigen. Så drømte jeg at jeg var barn igen.

Maskinpistolens første salve rystede brutalt mine nerver; jeg åbnede mine øjne og så blod, derefter intet andet. Jeg husker et enormt flammehav, en uafbrudt torden... død, død... og den stank, stanken af lig...

Jeg har aldrig kunne forstå hvordan denne modbydelige stank har fastnet i min hals. Det lader til at jeg er på en vældig gravplads... kors, kister, stank.

Samfundet stinker af lig.

* * *

Jeg har en forfærdelig ørepine. Det skyldes kanonen. Det tordnende bæst lavede dybe rifter i min hjerne.

Jeg hører hele tiden en fjern gråd, som en håbløs kæmpes hulken. Men hvem er det som græder i denne verden?

* * *

Krigen har vækket vilddyret i mig igen. Mine kæber bider sig krampagtigt sammen, mine øjne udvides, mine hænder vil knuge, tage fat...

Når jeg ser på nogen, overrumples jeg af et mærkeligt ønske om at rive ham i småstykker. Hvorfor har jeg trang til at dræbe og rive nogen i stykker?

Der er ikke længere nogen tyskere at slå ihjel; så hvem skal jeg dræbe?

* * *

Måske er jeg vanvittig. Men min galskab er den mest rædselsvækkende rationalitet. Jeg ser klarere, jeg mærker livet mere tydeligt.

Jeg ved ikke hvorfor, men det er uden tvivl at jeg lider helt enormt, meget mere end før.

Inden dette? At tænke sig, at inden dette var jeg et barn!

* * *

Men hvorfor er det sådan? Hvad har jeg gjort? Jeg ser margeritten gro fredeligt; svalerne som kommer og går på himlens stier. Jeg er også en margerit eller en svale. Duggen og de blå vider behager også mig.

Og i stedet... lagt i håndjern, stænket med mudder, udsultet. Uden kærlighed, uden frihed.

* * *

Og sådan er det, fordi i ønsker at det skal være så. I forvandlede mig til en ulv, og en ulv skal jeg forblive. Men indtil nu har jeg kun revet i mit eget bryst; i morgen vil jeg have andet blod. Tig ikke om nåde da. I har indristet i min hjerne: *blodbad*. Og blodbad bliver det.

Måske er menneskeheden beskidt. Den vil rense sig selv, og til dette bad ønsker den blod.

Måske efter rensningen og ødelæggelsen... Måske vil vi da være som margeritter og svaler... Hvor smukt det ville være.

* * *

Sjæle som sørger over verden, det er derfor jeg opfordrer jer til at

samles.

Flaget vajer allerede.

Det er sort; det står for sorg. Fremad nu, vilde Prometheuser.
Hævnens råb er sød og kær musik.

I dag er det nødvendigt at dræbe, at ødelægge... i morgen vil vi være
margeritter...

Fremad, *Sorgens Føderation!*

I Fantomernes Rige

Renzo Novatore

"Der eksisterede intet andet end Skønhed og Styrke, men de brutale og de svage opfandt Retfærdigheden for at bringe sig selv i ligevægt."

Raffaele Valente

Jeg troede at det var en ond drøm, men i stedet er det den blodige virkelighed.

Jeg er belejret og trængt ind imellem en dobbelt cirkel af de besatte og de gale.

Verden er en pestbefængt kirke, grådig og ækel, hvor alle har et idol at tilbede som en fetich og et alter hvorpå de ofrer sig selv.

Også de som antændte det ikonoklastiske bål for at brænde korset hvorpå menneskeguden var naglet, har stadig ikke forstået hverken livets kald eller Frihedens sus.

Efter at den legendariske Jesus Kristus havde spyttet den mest blodige af alle fornærmelser i ansigtet på menneskeheden ved at opfordre den til at fornægte sig selv for at komme nærmere Gud, kom den Franske Revolution som med grum ironi gjorde den samme appel ved at erklære "menneskerettighederne".

Ifølge Kristus og den Franske Revolution er mennesket ufuldkomment. Kristus kors symboliserer MULIGHEDEN for at blive

MENNESKE, ”menneskerettighederne” symboliserer præcis det samme. For at opnå perfektion er det nødvendigt, ifølge den første, at blive guddommelig, ifølge den andre, at blive menneske.

Men begge forenes i at erklære det individuelle menneske, det kongelige selv, ufuldkomment, ved at påstå at det kun er gennem at virkeliggøre idealet at mennesket kan nå perfektionens magiske tinder.

Kristus siger til dig: hvis du tålmodigt afventer dit ensomme Golgotha for at nagle dig selv til korset og bliver billedet på MIG, menneskeguden, så vil du være det perfekte menneskelige væsen og værdig til at sidde til højre for min fader som er i himmeriget.

Og den Franske Revolution siger til dig: jeg har erklæret menneskerettighederne.

Hvis du hengivent træder ind i den menneskelige samfundsfærdigheds symbolske kloster for at sublimere og humanisere ved hjælp af samfundslivets moralske kanon, så vil du være en medborger og jeg vil give dig de rettigheder som jeg erklærede til mennesket.

Men den som vover at kaste korset, hvorpå hænges menneskeguden, og tavlerne, hvorpå menneskerettighederne er nedskribet, i flammerne, for at kunne hvile på den frie krafts jomfruelige og granitagtige masse, det individuelle livs centrale akse, er en ondskabsfuld og ildesindet en som de to skumle fantomer, det guddommelige og det humane, vil vende sine blodige gab imod.

Til højre de svovlgule flammer og den evige afgrund i det helvede

som straffer SYNDEN, til venstre guillotinenes døve knirken som dømmer FORBRYDELSEN.

Den menneskelige frygts kolde og livløse fejhed, som spirede fra teoretiseren over en mystisk og sygelig følelse, har endelig lykkedes overvinde den sunde, primitivt instinktive og levende URETFÆRDIGHED som kun bestod af Styrke og Skønhed, Ungdom og Iver.

Fremskridtet (?) og Civilisationen (?), Religionen (?) og Idealet (?), har indespærret livet i en dødelig cirkel hvor de mest forfærdelige fantomer har etableret sit klæge rige. Det er tid til at gøre slut på det! Vi er nødt til at bryde cirklen med vold og forlade den.

Hvis de guddommelige legends kimærer har haft en forfærdelig påvirkning på menneskehedens historie, og hvis historien kræver lemlæstelsen af det kongeligt-instinktive menneske for at følge sin kurs: så er vi oprørere! Det er ikke vores skyld hvis der fra Kristus symbolske sår sprøjter materiefyldte dråber på menneskehedens røde blomst, for der at fremkalde den betændte civile forrådnelse som erklærer menneskerettighederne. Hvis mennesker ønsker at rådne op i det sociale forfalds systemiske huler, så har de fundet udmærket logi. Vi kommer ikke til at være der for at frigøre dem!

Men vi elsker Solen og vil vride os frit i jag fra dens hede og mest voldsomme kys.

* * *

Hvis jeg ser mig omkring får jeg lyst til at kaste op.

På den ene side står videnskabsmanden som jeg er nødt til at tro på for ikke at være uvidende. På den anden side står moralisten og filosofen, hvis bud jeg må acceptere for ikke at være et udyr.

Så kommer Geniet som jeg skal lovprise og bagefter en helt som jeg på affekteret vis må bøje mig for. Så kommer partneren og vennen, idealisten og materialisten, ateisten og den troende og i en uendelighed alle andre aber, tydelige og utydelige, som ønsker at give sine gode råd til og mig og, endelig, placere mig på den eneste rette vej. For naturligvis er vejen som jeg var på en fejltagelse, lige så fejlslagen som mine ideer, mine tanker, alt som er mit. Jeg er en fejlslagen mand.

De stakkels fjolser gennemstrømmes alle af ideen om at deres livskald er at være dine officielle præstemænd ved den store missions alter, fordi menneskeheden er kaldet til en storslået skæbne.

Disse sølle og medlidende væsener, vansirede af falske idealer og transformerede af galskab, har aldrig kunnet begribe livets leg og tragiske mirakel fordi de aldrig har lagt mærke til at menneskeheden overhovedet ikke er kaldet til nogen storslået skæbne. Hvis de havde forstået det, så ville de i det mindste have lært at de såkaldte anderledes overhovedet ikke har lyst til at brække ryggen for at kunne gennemrejse den afgrund som separerer den ene fra den anden.

Men jeg er hvad jeg er, og resten er jeg ligeglad med.

Og disse andre flerfarvede ådsselfugles skræppen behøves ikke for at reparere min personlige og noble indsigt. Hører i ikke, i menneskehedens og den sociale guddommeligheds apostoliske aber, noget som buldrer oppe fra jeres fantomer?

Hør, hør! Det er ekkoet af min vilde latter som hagler ned over jer!

Den Ærlige Arbejder

Zo d'Axa

Det er den forunderlige opfedning af de udnyttede masser som skaber udnytternes logisk tiltagende ambitioner.

Minernes, kullets og guldets konger har ingen grund til at bekymre sig. Deres autoritet velsignes af deres livegnes opgiveness. De behøver ikke længere påstå at deres magt er givet af Gud, den dekorative vittighed: deres suverænitet legitimeres med folkets godkendelse. Arbejdernes folkevilje, bestående af patriotisk troskab, retoriske floskler eller stille accept, sikrer chefernes indflydelse og borgerskabets herredømme.

Vi kan identificere ophavsmanden til dette værk.

Om det så er i minen eller på fabrikken, så har den Ærlige Arbejder, det får, givet hjorden skab.

Inspektørens forbillede har forvansket folkets instinkt. En pæn frakke om søndagen, at snakke om politik, at stemme... det er de håb som erstatter alt andet. Modbydeligt dagligt arbejde vækker hverken had eller nag. Det storslåede arbejderparti hader dovenlarsen som knapt fortjener de penge som chefen giver ham.

Deres hjerter banker for arbejdet.

De er stolte af sine barkedede næver.

Men hvor vansirede fingrene end er, så har åget gjort endnu mere

skade på hjernen: opgivenhedens, fejhedens og respektens knuder har vokset sig store under seletøjets gnubbende læder. Stolte gamle arbejdere vifter med sine certifikater: fyrré år på samme sted! Det hører vi dem fortælle når de tigger efter brød i baggårdene.

"Hav medlidenhed, damer og herrer, med en syg gammel mand, en brav arbejder, en god franskmand, en tidligere kommandør som kæmpede i krigen... Hav medlidenhed, damer og herrer."

Det er koldt: vinduerne forbliver lukkede. Den gamle mand forstår det ikke.

Oplær folket! Hvad behøves ellers? Hans fattigdom har ikke lært ham noget som helst. Så længe som der findes rige og fattige, vil de sidstnævnte spænde sig for vognen for at udføre de tjenester som kræves. Arbejdernes nakker er vant til seletøjet. De er de eneste trækdyr som ikke løber løbsk når de er unge og stærke.

Proletarens særlige privilegium er at acceptere alle de løgne i hvis navn han dømmes til tvangsarbejde: pligt, fædreland, etc. Han accepterer i håb om at det vil løfte ham ind i borgerskabet. Offeret gør sig selv til medskyldig. Den uheldige taler om flaget, slår sig for brystet, tager hatten af og spytter ud i luften:

"Jeg er en ærlig arbejder."

Og det flyver lige tilbage i ansigtet på ham.

Kroppen og Oprøret

Massimo Passamani

Hele den vestlige civilisations historie kan læses som et systematisk forsøg på at ekskludere og isolere kroppen. Siden Platon er den på forskellige tidspunkter blevet set som en tåbelighed at kontrollere, en impuls at undertrykke, en arbejdskraft at organisere eller noget ubevidst at psykoanalysere.

Den platoniske adskillelse af krop og sind, en adskillelse som udføres til fuldstændig fordel for sidstnævnte ("kroppen er sjælens gravkammer"), ledsager til og med tankens tilsyneladende mest radikale udtryk.

Denne tese understøttes i talløse filosofitekster. Næsten alle foruden dem som er fremmede for universiteternes forfinede og usunde atmosfære. En læsning af Nietzsche og forfattere som Hannah Arendt, har fundet sin behørig skolastiske systematisering (fænomenologisk psykologi, ideen om forskel og en plads i kataloget). Alligevel, eller faktisk på grund af dette, virker det for mig som om dette problem, som har mange og fascinerende implikationer, ikke er blevet gransket i dybden.

En dybdegående frigørelse af individet medfører en lige så markant forandring af vores måde at opfatte kroppen, dens udtryk og dens forhold.

På grund af en kamptrænet kristen arv, ledes vi til at tro at herredømmet kontrollerer og eksproprierer én del af det menneskelige væsen, uden at det imidlertid skader hendes indre væsen (og meget kunne siges om adskillelsen mellem et formodet indre væsen og eksterne forhold). Selvfølgelig, kapitalistiske relationer og statslige påbud forfalsker og forurener livet, men vi tror at vores opfattelse om os selv og verden forbliver uforandret. Så selv når vi forestiller os et radikalt brud med det eksisterende er vi overbeviste om at det er vores krop, som vi nu opfatter den, som vil påvirke det.

Jeg tror i stedet at vores kroppe har lidt og fortsætter med at lide under en forfærdelig skamfering. Og det er ikke kun på grund af de aspekter af kontrol og fremmedgørelse som åbenlyst bestemmes af teknologi. (At kroppe er blevet reduceret til beholdere for reserveorganer tydeliggøres af transplantations-videnskabens triumf, som med en lumsk eufemisme beskrives som "lægevidenskabens grænseland". Men i mine øjne synes virkeligheden meget værre end det som afsløres af farmaceutiske spekulationer og en separat og magtfuld lægevidenskabs diktatur.) Den mad vi spiser, den luft vi indånder og vores daglige forhold har svækket vores sanser. Arbejdets meningsløshed, tvungen selskabelighed og snik-snakkens skrækindgydende materialitet disciplinerer både krop og sind, eftersom det ikke er muligt at adskille dem.

Den underdanige overholdelse af loven, de fængslende kanaler hvori begær, som fangeskabet i virkeligheden forvandler til triste

genfærd, indelukkes, svækker organismen ligeså meget som forurening eller tvungen medicinering.

"Moral er kraftløshed", sagde Nietzsche.

At bekræfte sig eget liv, den overflod som kræver at blive delt, indebærer en forandring af sanserne lige så meget som en forandring af ideer og forhold.

Jeg er ofte begyndt at opfatte mennesker, som kort forinden syntes næsten ubetydelige for mig, som smukke, til og med fysisk smukke. Når du projekterer dit liv og tester dig selv i et muligt oprør sammen med nogen, så ser du i dine legekammerater smukke individer, og ikke længere de triste ansigter og kroppe som udslukkes af vane og tvang. Jeg tror at de virkelig bliver smukke (og ikke at jeg bare opfatter dem sådan) i det øjeblik hvor de udtrykker sine begær og lever sine ideer.

Den etiske beslutsomhed hos den som forlader og angriber magtstrukturerne er en erkendelse, et øjeblik hvor hun får et glimt af sine kammeraters skønhed og elendigheden ved forpligtelser og underkastelse. "Jeg gør oprør, derfor er jeg", er en vending fra Camus som aldrig holder op med at fortrylle mig som kun en grund til at leve kan.

Overfor en verden som præsenterer etik som autoritetens og lovens område, mener jeg ikke at der er nogen etisk dimension udover i oprøret, i risikoen, i drømmen. Overlevelsen som vi er indespærret i er uretfærdig fordi den brutaliserer og forgrimmer.

Kun en anderledes krop kan virkeliggøre det videre syn på livet som

åbner op for begær og gensidighed, og kun en bevægelse hen imod skønhed og det ukendte kan frigøre vores lænkede kroppe.

Renzo Novatore

Enzo Martucci

*Min sjæl er et ugudeligt tempel
hvor i syndens og forbrydelsens klokker,
nydelsessygt og perverst,
højlydt genlyder af oprør og fortvivelse.*

Disse ord, skrevet i 1920, giver os et glimt af Renzo Novatores Prometheuske væsen.

Novatore var det frie livs poet. Ude af stand til at tolerere nogen lænke eller begrænsning, ville han følge enhver impuls som opstod i ham. Han ønskede at forstå alt og opleve alle følelser – dem som ledte til afgrunden og dem som ledte til stjernerne – og ved sin død forsvinde ind i intetheden, efter at have levet intenst og heroisk for at opnå sin fulde styrke som et fuldstændigt menneske.

Som søn af en fattig bonde fra Arcola, Italien, viste Abile Riziero Ferrari (Renzo Novatore) tidligt sin store følsomhed og oprørskhed. Når hans far ville have ham til at pløje markerne, flygtede han og stjal frugt og kyllinger som han solgte for at kunne købe bøger at læse under et træ i skoven. På den måde underviste han sig selv og udviklede hurtigt en smag for ukonventionelle forfattere. Hos disse fandt han ræsonementer for sin instinktive uvilje imod undertrykkelse

og begrænsninger, imod de principper og institutioner som reducerer mennesker til lydighed og forsagelse.

Som ung mand tilsluttede han sig den anarko-kommunistiske gruppe i Arcola, men han var ikke tilfreds med harmonien og den begrænsede frihed i det nye samfund som de afventede så lideskabeligt. "Jeg er med jer i ødelæggelsen af det eksisterende samfunds tyranni," sagde han, "men når i har opnået det og begynder at bygge op igen, så modsætter jeg mig og går endnu længere end jer."

Indtil han var femten år gammel inkluderede Renzo kirken i sin poesi. Derefter, fri og uden fordomme som han var, slog han aldrig rod i sin landsbys flokliv, men var ofte i konflikt med både mennesker og loven. Han bragte skam over sin respektable familie, som undrede sig over hvad de havde gjort for at fortjene sådan en djævel...

... Novatore, som var inspireret af Baudelaire og Nietzsche, hævdede at vi alle har behov og målsætninger som ikke kan tilfredsstilles uden at skade andres behov og målsætninger. Derfor er vi nødt til enten at afstå fra dem og blive slaver, eller tilfredsstille dem og komme i konflikt med samfundet, hvilken form det end har, selv hvis det kalder sig anarkistisk. Novatore skrev:

Anarki er ikke en samfundsform, men en metode til at individuere sig. Intet samfund vil give mig mere end den begrænsede frihed og velfærd som det bevilger alle sine medlemmer. Men jeg er ikke tilfreds med dette og vil have mere. Jeg vil have alt som jeg har styrken til at erobre.

Ethvert samfund forsøger at fængsle mig indenfor det tilladte og forbudtes ophøjede grænser. Men jeg anerkender ikke disse grænser, for intet er forbudt og alt er tilladt for den som har styrken og modet.

Som konsekvens deraf er anarki, som er individets naturlige frihed når det er frigjort fra spirituelle og materielle herskeres modbydelige åg, ikke konstrueringen af et nyt og kvælende samfund. Det er den afgørende kamp imod alle samfund – kristne, demokratiske, socialistiske, kommunistiske, etc., etc. Anarkismen er en lille minoritet af aristokratiske enspænderes evige kamp imod alle samfund som følger efter hinanden på historiens scene.

Det var sådanne ideer som Novatore udtrykte i La Spezias *Il Libertario*, Pistoias *L'Iconoclasta*, og andre anarkistiske tidsskrifter. Og det var sådanne ideer som påvirkede mig, eftersom jeg i højeste grad var parat til at tage imod dem.

Under første verdenskrig nægtede Novatore at kæmpe for en sag som ikke var hans egen, og gemte sig i bjergene. Eftersom han var snedig, modig, årvågen og altid med pistolen klar, fejlede alle autoriteternes forsøg på at fange ham. Ved krigens afslutning blev der erklæret amnesti for alle desertører, og han kunne vende tilbage til sin landsby hvor hans kone og søn ventede ham.

Jeg var seksten år gammel og var stukket af fra hjemmet og studierne for at frigøre mig selv fra min borgerlige familie, som havde gjort alt hvad de kunne for at forhindre mine anarkistiske aktiviteter. I

Saranza, på vej til Milano, stoppede jeg for at lære Novatore at kende, eftersom jeg havde læst hans artikel "Min Ikonoklastiske Individualisme". Renzo kom, sammen med en anden anarkist ved navn Lucherini, med det samme for at møde mig.

Vi tilbragte uforglemmelige timer sammen. Vores diskussioner var lange og han hjalp mig med at fylde nogle huller i min tænkning og fik mig på vej mod løsningen af mange grundlæggende problemer. Hans entusiasme var slående.

Han havde et imponerende udseende. Han var middelhøj, af atletisk kropsbygning og havde høj pande. Hans øjne var livlige og udtrykte følsomhed, intelligens og styrke. Han havde et ironisk smil som afslørede den overlegne ånds ringeagt for menneskerne og verden. Han var 31 år gammel, men havde allerede et genis udstråling.

Efter to måneders vandring i Italien med politiet i hælene vendte jeg tilbage til Arcola for at møde Renzo igen. Men Emma, hans kone, fortalte mig at han også var jaget og at jeg kun kunne møde ham om natten i skoven.

Endnu en gang havde vi lange diskussioner, og jeg havde mulighed for at i endnu højere grad værdsætte hans uovertrufne kvaliteter som poet, filosof og handlingsmand. Jeg satte pris på hans intellekts styrke og hans elegante følsomhed, som var som en græsk guds eller et guddommeligt bæsts. Ved daggry tog vi afsked for sidste gang.

Vi levede begge under forfærdelige forhold. Vi var i åben krig med et samfund som ville smide os i fængsel. Renzo var blevet angrebet i

sit hus ved Fresonaro af en bande bevæbnede fascister som ville slå ham ihjel, men havde drevet dem bort med hjemmelavede granater. Derefter var han nødt til at holde sig på sikker afstand af landsbyen.

På trods af at han var fredløs, fortsatte han med at udvikle sine individualistisk-anarkistiske ideer i libertære blade. Jeg gjorde det samme, og vi vækkede vreden hos anarko-kommunismens teoretikere. En af dem, professor Camilo Berneri, beskrev os i *L'Iconoclasta*, oktober 1920, som "Paranoide megalomaner, ophøjere af en gal filosofi og dekadent litteratur, sølle efterlignere af opiumens og hashens kunstnere, sirener..."

Jeg kunne ikke svare, for i mellemtiden var jeg blevet arresteret og buret inde i et forbedringshus. Men Renzo svarede for os begge og tog sig grundigt af "denne bogorm i hvem det er svært at finde en ægte anarkists ånd og flamme".

Mere end et år senere blev jeg prøveløsladt fra fængslet, men kunne ikke finde ud af noget om Renzos opholdssted. Til sidst hørte jeg den forfærdelige nyhed at han var blevet dræbt.

Han var i en kro i Bolzaneto, nær Genova, sammen med den frygtløse illegalist S.P., da en gruppe *carabinieri*, forklædt som jægere, ankom. Novatore og S.P. åbnede ild øjeblikkeligt, og politiet svarede igen. Det tragiske resultat var to døde, Renzo og *carabinerien* Marasciallo Lempano, og en såret politimand. Dette var i 1922: et par måneder inden fascisternes march til Rom.

Så en storslået og original poet, som ved at gøre sine tanker og

følelser til handling angreb den skabede fåreflok og dens hyrder, døde i en alder af 33. Han viste at livet kan leves med *intensitet*, ikke med *udholdenhed* som den feje masse vil og praktiserer.

Efter hans død blev det opdaget at han, sammen med nogle andre, var ved at forberede et anslag mod samfundet for at få det fra det som det nægter individet. Ved domstolen, hvor hans medsammensvorne blev retsforfulgt, anerkendte en anklager hans tapperhed og kaldte ham "en mærkelig blanding af lys og mørke, kærlighed og anarki, det ædle og det kriminelle."

Nogle få venner samlede nogle af hans skrivelser og udgav dem posthumt i to bind: *Al Disopra dell'Arco* og *Verso il Nulla Creatore*. Andre papirer blev hos hans familie eller gik tabt.

Så en enestående mand levede og døde – manden som jeg følte var nærmest mig selv i sine idealer og mål. Han beskrev sig selv som en "ensomhedens ateist". Han ville "betages af det umulige" og omfavnede livet som en fyrig elsker. Han var udødelighedens og styrkens ædle erobrere, som ønskede at føre alt til den mest mulige skønhed.

*Min sjæl er et ugudeligt tempel
hvor i syndens og forbrydelsens klokker,
nydelsessygt og perverst,
højlydt genlyder af oprør og fortvivlelse.*

Benzin på Bålet 2016
benzinpaabalet.noblogs.org
benzinpaabalet@riseup.net